

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ВІДКРИТИЙ МІЖНАРОДНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
РОЗВИТКУ ЛЮДИНИ „УКРАЇНА” (КИЇВ)
БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ ІНСТИТУТ ЕКОНОМІКИ ТА УПРАВЛІННЯ
(БІЛА ЦЕРКВА)
НІМЕЦЬКО-УКРАЇНСЬКЕ НАУКОВЕ ОБ'ЄДНАННЯ
ІМ.ЮРІЯ БОЙКА-БЛОХИНА (МЮНХЕН)
КАФЕДРА ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ КИЇВСЬКОГО
НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ КУЛЬТУРИ ІМИСТЕЦТВ(КИЇВ)
БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
(БІЛА ЦЕРКВА)

ТЕЗИ ДОПОВІДЕЙ
XXI МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО – ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ

*„Удосконалення інформаційно-ресурсного
забезпечення освіти і науки
в умовах євроінтеграції ”*

21-23 березня 2019 року

Біла Церква

Рекомендовано до друку Вченою радою Білоцерківського інститут економіки та управління Університету „Україна”, (протокол № 7 від 15 березня 2019 року)

Редакційна колегія

Новак Я. В.	Білоцерківський інститут економіки та управління Університету „Україна”, кандидат юридичних наук, доцент
Півторак М. В.	Білоцерківський інститут економіки та управління Університету „Україна”, кандидат економічних наук, доцент
Косач Т. М.	Білоцерківський інститут економіки та управління Університету „Україна”, кандидат філософських наук, доцент
Новальська Т. В.	Київський національний університет культури і мистецтв, доктор історичних наук, професор
Цвид-Гром О. П.	Білоцерківський національний аграрний університет, кандидат філологічних наук, доцент
Романченко І. Г.	Білоцерківський інститут економіки та управління Університету „Україна”, кандидат історичних наук
Сидоренко В. В.	Білоцерківський інститут економіки та управління Університету „Україна”, кандидат юридичних наук
Хомчук О. П.	Білоцерківський інститут економіки та управління Університету „Україна”, кандидат психологічних наук
Вертій Ж. С.	Білоцерківський інститут економіки та управління Університету „Україна”, кандидат наук із соціальних комунікацій

УДК 378(477+4)

Удосконалення інформаційно-ресурсного забезпечення освіти і науки в умовах євроінтеграції: тези доповідей XXI Міжнародної науково-практичної конференції (21-23 березня 2019 р.) / Білоцерківський інститут економіки та управління Університету „Україна”; за заг. ред. Я. В. Новака; наук. ред. Т. М. Косач. – Біла Церква, 2019. – 184 с.

попереджувально-застережливий, поточний, повторний, періодичний, тематичний, підсумковий тощо.

Література

1. Ортинський В.Л. Педагогіка вищої школи : навч. посіб. Київ: Центр учбової літератури, 2009. 472 с.
2. Осадчук А.Л. Сутність і види контролю перевірки знань учнів. *Історія в школі*. 2001. №2. С. 2-7.
3. Романишина Л. М. Система поетапного контролю навчальної діяльності студентів за модульно-рейтинговою технологією навчання з дисциплін природничого циклу: дис. ... доктора пед. наук: 13.00.04. / Національний аграрний ун-т. Київ, 1997. 417 с.
4. Фіцула М. М. Педагогіка : навч. посібник. Вид. 2-ге, випр., доп. Київ : Академвидав, 2007. 559 с.
5. Чайка В. М. Основи дидактики : навчальний посібник. Київ : Академвидав, 2011. 238 с.
6. Шукалова О. С. Розвиток пізнавального інтересу в структурі пізнавальної мотивації молодшого школяра. Вісник Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди. Психологія. 2013. С. 277-284. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKhnpu_psykhol_2013_46%282%29_35 (дата звернення: 05.03.2018).

УДК 338.24:378

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ У СФЕРІ МІЖНАРОДНОЇ АКАДЕМІЧНОЇ МОБІЛЬНОСТІ У ВИЩІЙ ШКОЛІ: СТАН, ПРОБЛЕМИ, ПЕРСПЕКТИВИ

*Цвид-Гром Олена Петрівна,
кандидат філологічних наук, доцент,
завідувач кафедри іноземних мов,
Білоцерківський національний аграрний університет,
м. Біла Церква, Україна*

Доба глобалізації та інтернаціоналізація вищої освіти актуалізували питання державного регулювання освітніх послуг. Механізми державного регулювання процесу академічної мобільності визначено на законодавчому рівні в таких документах як Закон України «Про вищу освіту» [3], Положенні про порядок реалізації права на академічну мобільність, затвердженого постановою КМУ від 12 серпня 2015 р. за № 579 [4], Національній стратегії розвитку освіти на 2012-2021 роки [2] та ін.

Академічна мобільність розглядається серед здобувачів вищої освіти, наукових та науково-педагогічних працівників, в контексті питання якості вищої освіти і відповідності європейським та/або світовим нормами та стандартам, – і навчальних програм та установ. Міжнародна академічна мобільність спрямована на досягнення таких цілей:

- брати участь у міжнародних інформаційних освітніх процесах, переймати нові ідеї або технології, включаючи ідеї, пов'язані з їх використанням;
- покращити викладацьку та адміністративну спроможність закладів вищої освіти через запозичення міжнародного досвіду (в тому числі і шляхом

опитування та анкетування студентів-іноземців стосовно якості виконання університетом цих функцій);

- повернути і зберегти, навіть тимчасово, найталановитішу молодь для її самореалізації на користь країни-реципієнта;

- стати джерелом доходів для економіки та закладу вищої освіти країни-реципієнта.

- допомагати країнам нарощувати науковий потенціал [1].

Відповідно до Положення про порядок реалізації права на академічну мобільність вона поділяється на: – внутрішню академічну мобільність – академічна мобільність, право на яку реалізується вітчизняними учасниками освітнього процесу у вищих навчальних закладах (наукових установах) – партнерах у межах України; міжнародну академічну мобільність – академічна мобільність, право на яку реалізується вітчизняними учасниками освітнього процесу у закладах вищої освіти (наукових установах) – партнерах поза межами України, а також іноземними учасниками освітнього процесу у вітчизняних закладах вищої освіти (наукових установах).

Згідно з Положенням право на академічну мобільність може бути реалізоване на підставі міжнародних договорів про співробітництво в галузі освіти та науки, міжнародних програм та проєктів, договорів про співробітництво між вітчизняними закладами вищої освіти (науковими установами) або їх основними структурними підрозділами, між вітчизняними та іноземними закладами вищої освіти (науковими установами) та їх основними структурними підрозділами, а також може бути реалізоване вітчизняним учасником освітнього процесу з власної ініціативи, підтриманою адміністрацією вітчизняного закладу вищої освіти (наукової установи), в якому він постійно навчається або працює, на основі індивідуальних запрошень та інших механізмів [4].

Згідно з Національною стратегією розвитку освіти на 2012-2021 роки, міжнародне співробітництво у сфері освіти покликане забезпечити інтеграцію національної системи освіти в міжнародний освітній простір. Воно передбачає:

- укладання з іншими державами та реалізацію міжурядових та міжвідомчих угод про співробітництво в галузі освіти і науки;

- організацію освітніх і наукових обмінів, стажування та навчання за кордоном учнів, студентів, педагогічних і науково-педагогічних працівників;

- розширення участі навчальних закладів, педагогів, науковців, учнів та студентів у різних проєктах та програмах міжнародних організацій та співтовариств (програми Темпус, Еразмус Мундус, Жан Моне та інші);

- навчання іноземних громадян та осіб без громадянства закладах вищої освіти України [2].

Не зважаючи на прогресивні тенденції щодо усвідомлення важливості академічної мобільності, основними їх слабкими сторонами є наступні:

- відсутність конкретних цілей, часових та кількісних норм (наприклад, погоджена ціль на Львівському комюніке – 20% студентів повинні навчатися хоча б один семестр за кордоном, але кожна країна на практиці встановлює свою ціль та періоди її реалізації;

- відсутність цілісної концепції академічної мобільності, яка б відповідала сучасним реаліям міжнародних відносин;

- відсутність формулювання чітких підходів, цілей, джерел фінансування, інструментів запровадження окремих видів академічної

мобільності (вхідної, зовнішньої, ступеневої, кредитної, мобільності студентів, професорсько-викладацького складу).

Для підвищення ефективності реалізації стратегій міжнародної академічної мобільності в контексті нормативно-правового регулювання необхідно:

– розробити та прийняти єдину «Стратегію інтернаціоналізації вищої освіти» з чітко прописаними правилами вхідної/вихідної академічної мобільності та порядком стимулювання та заохочення її реалізації.

– активізувати розроблення та прийняти такої Стратегії в кожному вітчизняному закладі вищої освіти.

– розробити та затвердити на законодавчому рівні механізм спрощення отримання віз, посвідок на тимчасове проживання та прописки для учасників вхідної академічної мобільності. Окремим пунктом міграційного законодавства повинні бути прописані правила отримання, подовження та тривалості віз для студентів та викладачів за умови перебування після навчання в приймаючій країні [1].

Таким чином, поняття академічної мобільності пронизує майже всі складові організаційно-методичного механізму державного управління системою вищої освіти України, оскільки передбачає кінцеву мету створення сумісних кваліфікацій, стандартів, ступенів. Держава має стимулювати академічну мобільність, використовуючи інструменти й важелі для її підвищення.

Література

1. Костюк Т. О. Міжнародна академічна мобільність: реалії та перспективи галузевого та державного управління процесом [Електронний ресурс] / Т.О.Костюк. – Режим доступу : <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1298>, вільний. – Назва з екрану. [Дата звернення : 20.03.2019].

2. Національна стратегія розвитку освіти в Україні на 2012-2021 роки [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <https://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/344/2013>, вільний. – Назва з екрану. [Дата звернення : 20.03.2019].

3. Про вищу освіту : Закон України від 01.07.2014 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1556-18>, вільний. – Назва з екрану. [Дата звернення : 20.03.2019].

4. Про затвердження Положення про порядок реалізації права на академічну мобільність : Постанова Кабінету Міністрів України № 579 від 12.08.2015 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://www.kmu.gov.ua/ua/npas/248409199>, вільний. – Назва з екрану. [Дата звернення : 20.03.2019].